

Erdoğan Döneminin Güncel ve Tarihsel Satır Başları

*Dr. Cemil
Ertem*

“ Bugün Türkiye gibi güçlü ve bağımsızlığını Erdoğan gibi bir liderle pekiştirmiş bir ülkenin, liderinin işaret ettiği gibi, milli ve kendi halkının refahını öne çıkartan, üretime dayanan, riba ve faiz merkezli sömürü ekonomisini reddeden, teknolojiye küresel rekabete ayak uyduran kalkınmacı/bağımsız bir ekonomi inşa etmesi, Siyonist/Tefeci sermayeye karşı tarihsel bir mücadeledir ve biz, Filistin halkıyla birlikte, bu mücadeleyi kazanacağız.

Insanlık tarihi şu günlerde gördüğü ve belki de görebileceği en büyük barbarlığı yaşıyor. 20. yüzyıldaki faşizmlerinin bile yapamadığı bir soykırımı İsrail terör devleti, başta ABD olmak üzere, Batı'nın desteğiyle Filistin'de gerçekleştireyor.

Bu soykırım yalnızca 21. yüzyılın ve sonrasının en büyük utançlarından birisi olmayacak, İsrail'in Batı'nın ortaya çıkardığı bir terör devleti olarak bugün yaptıkları, Batı kapitalizmin acımasız ve insanlık düşmanı tarihini ve gerçek yüzünü bir kez ve kalıcı olarak insanlığın önüne serecek.

Katliamcı/soykırımcı bir terör devleti olarak İsrail, Batı “uygarlığının” bütün sahte yıldızları döküyor, Filistinli çocukların kanları, yine soykırımla kurulan emperyalist ABD devletinin de gerçek yüzünü kalıcı olarak insanlığın önüne koyuyor.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Batı'nın merkantilist yağmacılıkla başlayan sözum ona “uygarlık” tarihi, siyonizmin kanlı ellerinde bugün son buluyor.

Batı'nın bütün üniversitelerinde, bütün medya organlarında, Batı devletlerinin karanlık koridorlarında dün de, bugün de yazılan, söylenen her şeyi Filistinli masum çocuklar tarihin çöp tenekesine yolladılar.

Zaten söyledikleri, yazdıkları hiçbir şeyin geçerli olmadığını, insanlık için olmadığını biliyorduk ama bu gerçek bugün Gazze'nin tam orta yerinde kanla yazıldı: Batı'nın yaklaşık 500 yıldır yağma ve sömürü üzerine inşa ettiği kanlı “uygarlık” insanlığın en büyük sahtekarlığıdır. Şimdiye değin “bilim” diye anlattıkları, “rasyonel” diye anlattıkları birçok öğretinin aslında bu soykırım imparatorluğunun safsatası olduğunu da biliyoruz artık.

Siyonizm, yalnız ırkçı siyasi ve kültürel bir terör ideolojisi değildir. Siyonizm, büyük ölçüde, gücünü küresel tefeci sermayeden alan bir ekonomik saldırı ve kuşatma hareketi olarak var olmuştur ve böyle devam etmektedir. Bu ideoloji ve onun yaratıcısı olan küresel tefeci sermayeye karşı olmayan hiçbir ülke gerçek anlamda ve bağımsız ve onurlu olamayacaktır.

Bugün finans kapital olarak adlandırılan küresel sermaye, gücünü başta ABD banka ve finans kurumları olmak üzere, Batılı finans kurumlarından almakta ve bu kurumları da ağırlıklı olarak, siyonist sermaye gücü denetlemekte ve yönetmektedir.

Bu sermaye gücü, aynı zamanda, bir sosyal bilim olan iktisat için de kendi doğrularını üzerinde “bilimsel/rasyonel” etiketleri bulunan ambalajlarla üniversitelerde, devlet kurumlarında, medyada pazarlamakta ve özellikle gelişmekte olan ülkelere politika olarak dayatmaktadır.

Tek Lider...

Türkiye, Erdoğan döneminde bu dayatmacı ekonomi politikalarına karşı yeni bir kalkınma yolunu bulmaya ve uygulamaya çalıştı. Cumhurbaşkanı Erdoğan, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde, hem siyasi hem de iktisadi olarak, siyonistlerin denetimindeki küresel tefeci sermayeye karşı duran tek lider olmuştur.

Başta savunma sanayinden başlamak üzere yerli-milli bağımsız bir sanayinin teknoloji ağırlıklı kurulması için Cumhurbaşkanı Erdoğan çok önemli adımlar atmıştır.

Türkiye'nin başkanlık sistemiyle birlikte büyüme-kalkınma stratejisi de, bu bağlamda, yeniden şekillenmiştir.

Üç temel dönem...

Türkiye'nin, Erdoğan'la birlikte, AK Parti döneminde ekonomi ve kalkınma perspektifi üç temel dönemde değerlendirilebilir. Birincisi, 2001 krizinden hemen sonra uygulanmaya başlanılan Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı (GEGP) kapsamında ve bunu takip eden yıllarda atılan adımlar. GEGP'ni esasında neoliberal merkezli bir geçiş programı olarak görebiliriz. Bu programın en önemli adımı, dalgalı kur rejiminin getirilmesi ve bunun sürekliliğinin sağlanması olmuştur.

Bilindiği gibi yerel paraların bir rezerv para olan dolara karşı gereksiz

“ Bu kısır döngüyü kırdığınız zaman sömürgeci Batı'nın hedefi oluyorsunuz. Erdoğan bir lider olarak bundan dolayı küresel sermayenin yayın organlarında, başta Economist olmak üzere, hedef gösterildi.

değerli olarak tutulması (Örneğin, sömürgeci bir para politikası olarak Para Kurulu uygulamaları) gelişmekte olan ülkeleri ithalat bağımlısı yapmakla kalmıyor, ülkenin dış ticaret dengesini, dış ticaret açığından başlayarak, bozuyor ve krize açık hale getiriyordu.

Türkiye'de yetmişli ve seksenli yıllarda, IMF programlarının eşliğinde, bu para politikası,

devalüasyon-enflasyon sarmalıyla devam ettirildi. İşte, şekilsel de olsa, dalgalı kur rejiminin Erdoğan'la birlikte başlaması çok önemli bir bağımsızlıkçı adımdır

İkincisi, Erdoğan'ın 2008 yılında IMF ile 19. Stand-By'ı bitirmesi ve büyük sermayenin ısrarlarına rağmen IMF ile 20. Stand-By'ı yapmaması sonrası Türkiye'nin 2010 ve 2011 yıllarında başlayan yüksek büyüme temposunu yakalaması ve Erdoğan'ın ısrarlarıyla devam ettirmesi...

Üçüncüsü, Erdoğan'ın, Cumhurbaşkanlığı döneminde ve başkanlık sisteminde “yerli ve milli” ekonomi paradigmasıyla şekillenmeye başlayan, üretim odaklı yeni ekonomi çıkışı.

Burada hemen şunu söyleyelim ki 2010 ve 2011 yıllarında yakalanan güçlü ve yüksek tempolu büyüme, 2012'den başlayarak, Türkiye'nin dünya ortalamasının üzerinde büyümesini “tehlikeli” bulan çevrelerce ısrarla aşağıya çekilmeye çalışılmıştır. Özellikle Türkiye'nin

başta savunma sanayi olmak üzere, yüksek katma değer içeren, teknoloji ve ihracat ağırlıklı büyümesi, adeta yüksek faiz merkezli neoliberal politika savunucuları tarafından sabote edilmiştir.

Erdoğan Döneminin Temel Ayrımı...

Esasında Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın bütün iktidar dönemlerinde büyümeden taviz verilmemesini istemesi popülist bir söylem değildir. Tercih her zaman özgün sürdürülebilir ve kapsayıcı bir büyümeden yana olmuştur.

“Büyüyecekseniz, yüksek faize gelen sıcak paranın izin verdiği kadar büyüyün, ekonomi politikanız insan odaklı kalkınma ve büyüme üzerine değil, dışarıdan borç alma, ithalat yapma ve borç geri ödeme üzerine inşa edilsin” anlayışının yıkılması ve bunun yerine üretim, ihracat, istihdam, yatırım sütunları ile yeni bir kalkınma paradigmasının oluşturulması Erdoğan döneminin temel iktisadi ayrımıdır.

Bu temel ayrım, yukarıda değindiğimiz küresel tefeci sermayenin geliştirdiği hakim iktisadi anlayışa da meydan okur. Bugün ana akım iktisat denilen “rasyonel” sözüm ona öğretiler bütünü, akademik alanda da geçerliliği yitirmiştir. Ve gerçek anlamda rasyonel değil, irrasyoneldir.

Tabii ana akım-iktisada hâkim olan para ve maliye politikalarını da bu bağlamda belirleyen neoklasik büyüme teorisi de özellikle gelişmekte olan ülkeler için irrasyoneldir.

Öncelikle bu paradigma, dünyadaki siyasi ve ekonomik hiyerarşiyi veri ve değişmez kabul eder. Burada büyümenin ana unsuru sermaye

“Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın şu sözlerini hatırlayayım: “Parasını verdiğimiz halde bunları (İsrail'den ya da ABD'den alınmak istenen İHA ve benzeri teknoloji savunma sistemleri kastediliyor) vermediler. Kötü komşu insanı ev sahibi yaparmış, biz de gerekli adımları attık ve bunların bize vermediği İHA'lardan çok daha iyisini yaptık.”

birikimidir ve sermaye birikimi içseldir. Kişi başına düşen gelir-tüketim ve birikim dengeli olmalıdır. Hızlı nüfus artışı ve dış teknoloji transferi dengeyi bozucu unsurlardır. Bundan dolayı Türkiye gibi ülkelere nüfus artışı ve teknolojiye dayalı büyüme hiç tavsiye edilmez. Eğitimli genç nüfus ve teknoloji, küresel tefeci sermaye için, gelişmekte olan ülkelerde olmaması gereken iki dinamiktir.

Öte yandan kamunun rolü de bu büyümede yoktur. Bu büyüme(me) anlayışında “azalan verimler” kanunu geçerlidir. Sistemin giderek eskimesi -verimsiz hale gelmesi- kaçınılmazdır. Bu durumda yenilenme de ancak dışsal müdahalelerle olacaktır. (Yani emperyalist devletler isterse (dışarıdan teknoloji lütfederlerse “yenilenirsiniz”)

Burada hemen şu notu düşeyim: Bizim Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) yıllarca (bütün vesayet dönemlerinde) bu büyüme modelinin bir alt versiyonu olan, ekonominin “bıçak sırtı” dengede tutulması gereğini, Keynesgil tasarruf-yatırım dengesi üzerinden kurgulayan, teknoloji değişim dinamiklerini hiç hesap etmeyen -çağ dışı- ilkel modeller (Bkz: Harrod-Domar modellemesi) üzerinden sözüm ona “planlama” yaptı. Sonra bu sözüm ona planlar, yoksullaştırıcı IMF programları olarak vesayetçi hükümetler ve/veya darbeciler tarafından uygulandı. Tam burada iktisadi olarak vesayetçi bir kurum haline dönüşmüş DPT'nin Erdoğan döneminde kaldırıldığını hatırlayalım.

Erdoğan bu sömürgeci kısır döngüyü, devlet kurumlarından politik alana kadar kıran liderdir. Ancak bu kısır döngüyü kırdığınız zaman sömürgeci Batı'nın hedefi oluyorsunuz. Erdoğan bir lider olarak bundan dolayı küresel sermayenin yayın organlarında,

başta Economist olmak üzere, hedef gösterildi.

Türkiye'nin Erdoğan'la birlikte, savunma sanayinden başlayarak, teknolojiyi kullanmaya başlaması ve buradaki kısır döngüyü kırması ülkemiz için tarihsel bir atılımdır.

Çünkü teknolojiye ulaşan ve onu içsel bir faktör olarak yeniden üreten ülkeler; a) gelişmiş ülkelerin teknoloji rantını büyük ölçüde önlemeye başlıyorlardı. Pasifik Asya burada öncü oldu. b) gelişmekte olan ülkeler, kontrol ve öncü sanayilerde, gelişmiş ülkelerin önüne geçme fırsatını yakaladı ve yalnız doğal kaynaklara dayalı dış ticaret fazlası vermenin yanı sıra teknoloji odaklı fazla veren gelişmekte olan ülkeler de küresel sistem içinde önemli olmaya başladı c) bütün bunlara bağlı olarak, Erdoğan'la birlikte, Türkiye gibi gelişmekte olan ülkeler kendi bölgelerinde, siyasi ve ekonomik olarak, "bağımsız" inisiyatifler geliştirmeye başladılar. Çünkü savunma sanayii konusunda, teknolojinin küresel piyasanın bir unsuru olması burada önemli bir dinamikti.

Böylece Merkantilistlerden beri sömürgeci-emperyalist ülkeler lehine düzenlenen büyüme paradigmaları da değişmeye başladı. Hatta birbirine tepki olarak geliştirilen Keynesgil ve Liberal teoriler -birlikte- gelişmekte olan ülkelere dayattığı şu çıkmaz yerle bir oldu:

"Gelişmekte olan ekonomiler, gelişmiş ülkelerden ya da hâkim finans sisteminden borçlandığı/ borçlanacağı ve bu borçları ödeme kapasitesi kadar büyüyebilir/ kalkınabilir. Kalkınma doğrudan borç ödeme kapasitesidir. Para ve maliye politikası çerçevesi de buna göre şekillendirilir. Gelişmekte olan ülkeler, hele hele dünya ortalamasının üzerinde büyürlerse bu sözüm ona felakettir."

“Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın şu sözlerini hatırlayayım: “Parasını verdiğimiz halde bunları (İsrail'den ya da ABD'den alınmak istenen İHA ve benzeri teknoloji savunma sistemleri kastediliyor) vermediler. Kötü komşu insanı ev sahibi yaparmış, biz de gerekli adımları attık ve bunların bize vermediği İHA'lardan çok daha iyisini yaptık.”

Bu anlayış yerine, üretim, istihdam, yatırım ve ihracata dayalı teknoloji merkezli ve insan odaklı kapsayıcıyı ve sürdürülebilir büyümeyi öne çıkaran bağımsız ekonomi politikası öne çıktı.

Teknoloji ve İHA örneği...

Erdoğan döneminde, adı konmasa da, yeni bir kalkınma paradigması oluştu...

Bu paradigmanın iki önemli çıkarımı vardır; a) içinde bulunduğumuz yüzyılda -bilgi ekonomileri çağında- teknoloji yaygın kullanılabilir bir metadır ve buna herkes ulaşabilir, teknoloji rantı yoktur ama fiyatı vardır, b) birinci çıkarımdan hareketle, şimdiye değin fiyatına razı olsa da, gelişmiş ülkeler izin vermedikçe teknolojiye ulaşamayan gelişmekte

olan ülke devletleri, gerekli adımları atarlarsa ve kendilerine dayatılan ortodoks ekonomi politikalarından sıyrılırlarsa, çok hızlı olarak, gelişmiş ülkeler seviyesine gelebilir hatta burayı geçebilir.

Tam burada Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın şu sözlerini hatırlayayım: “Parasını verdiğimiz halde bunları (İsrail'den ya da ABD'den alınmak istenen İHA ve benzeri teknoloji savunma sistemleri kastediliyor) vermediler. Kötü komşu insanı ev sahibi yaparmış, biz de gerekli adımları attık ve bunların bize vermediği İHA'lardan çok daha iyisini yaptık.” İşte bu konumuz açısından çok güzel ve çok somut bir örnektir. Cumhurbaşkanımızın “daha iyisi” dediği İHA'lar nasıl yapıldı? Burada üç önemli husus var; birincisi bu girişimi destekleyen güçlü bir liderlik ve devlet, ikincisi bu girişimin teknolojisinin içselleşmesini sağlayacak bir eko-sistem ve üçüncüsü kararlı, donanımlı inanmış bir girişimci. Ancak bu başarılı ama münferit örneğin tüm ekonomi için yaygınlaşması önemlidir.

Bunun da olması için gelişmekte olan ülkelerin, küresel tefeci sermayenin dayattığı ana akım para ve maliye politikalarından ayrılması ve bu yeni paradigmaya uygun ekonomi-politika çerçevesine geçmeleri gerekir.

Bugün Türkiye gibi güçlü ve bağımsızlığını Erdoğan gibi bir liderle pekiştirmiş bir ülkenin, liderinin işaret ettiği gibi milli ve kendi halkının refahını öne çıkartan, üretime dayanan, riba ve faiz merkezli sömürü ekonomisini reddeden, teknolojiye küresel rekabete ayak uyduran kalkınmacı/ bağımsız bir ekonomi inşa etmesi Siyonist/Tefeci sermayeye karşı tarihsel bir mücadeledir ve biz Filistin halkıyla birlikte bu mücadeleyi kazanacağız. **■**